

Tamo da putujem

Autor Administrator

Gospa od Puta

– kip BDM s djetetom Isusom, prekrasno djelo hrvatskih akademskih kipara Krune Bošnjaka i Vene Jerkoviæa, na jednom od najljepših odmorišta uz AC Zagreb-Split (Krka). Gotovo da je suvišan svaki komentar. Prelijepo, monumentalno. Ako prolazite ovuda – ne propustite zastati i pogledati. I ako osjeæate potrebu – pomoliti se... Svojoj Gospi, najvjernijoj i najmoænijoj Odvjetnici svih koji traæe njenu pomoæ. I sjetiti se Tina...I patiti bez suze...mirno nesretan...

Tin Ujeviæ

– nekoliko bisera

Odlazak

U

slutnji, u æeþnji daljine, daljine;

u srcu, u dahu planine, planine.

Malena mjesta srca moga,

spomenak Braèa, Imotskoga.

I blijesak slavna šestopera,

i miris (miris) kalopera

Tamo, tamo da putujem,

tamo, tamo da tugujem;

da èujem one stare basne,

da mlijeko plave bajke sasnem;

da više ne znam sebe sama,
ni dima bola u maglama.

Igraèka vjetrova

Pati bez
suze, živi bez psovke,

i budi mirno nesretan.

Tašte su suze, a jadikovke

ublažit neæe gorki san.

Podaj se pjanom vjetru života,

pa nek te vije bilo kud;

pusti ko listak nek te mota

u ludi polet vihor lud.

Leti ko lišæe što vir ga vije,

za let si, dušo stvorena.

Za zemlju nije, za pokoj nije

cvijet što nema korijena.

Notturmo

Noæas
se moje èelo žari,

noæas se moje vjeðe pote;

i moje misli san ozari,

umrijet æu noæas od ljepote.

Duša je strašna u dubini,
ona je zublja u dnu noæi;
plaèimo, plaèimo u tišini,
umrimo, umrimo u samoæi.

Hrvatskim muèenicima

O gdje je plod od vašeg slavnog sjemena,
i da li kojim rodom krvca vaša rodi!
Jer roblje još smo, snijuæ samo o slobodi,
dok smrt je blizu gluha našeg plemena!

A kukavan je Hrvat novog vremena,
te pušta da ga stranac k stalnoj smrti vodi.
Ne opiruæ se klanju ‐ krotko janje ‐ hodi
i ne zna zbacit groznog ropstva bremena.

Al vrcnuti æe iskra iz vašeg kremenala!
Ja vjerujem, ja znam! Ta zar da uzaludu
sve ærtve vam i muèeništva budu?

Da, roditi æe rod od slavnog sjemena!
A ako neæe, sam æu zazvat pakla vatre
da spale sve, i grom da ropski narod satre!

Slaboæa

Po ovoj magli, ovoj kiši-
o pjano srce, ne uzdiši.

Ti ljubilo si uzaludu,
a sada išteš rodnu grudu,

i tvoja èežnja, vapaj roba,
traži odnekud pokoj groba.

-Tu æu skoro da izdahnem,
tu æu skoro da usahnem,

na našem plavom, plavom valu,
na našem bijelom , bijelom žalu;

i sve æu naæi što sam trebo
pod tvojim svodom, Sveto Nebo,

plaveti sunca i vedrine
nad zemljom stare domovine.

svemiru

Ne boj
se! nisi sam! ima i drugih nego ti

koji nepoznati od tebe žive tvojim životom.

I ono sve što ti bje, æu i što sni

gori u njima istim žarom, ljepotom i èistotom.

Ne gordi se! Tvoje misli nisu samo tvoje! One u drugima žive.

Mi smo svi prešli iste putove u mraku,

mi smo svi jednako lutali u znaku

traženja, i svima jednako se dive.

Sa svakim nešto dijeliš, i više vas ste isti.

I pamti da je tako od prastarih vremena.

I svi se ponavljamo, i veliki i èisti,

kao djeca što ne znaju još ni svojih imena.

I snagu nam, i grijehе drugi s nama dijele,

i sni su naši sami iz zajednièkog vrela.

I hrana nam je duše iz naše opæe zdjele,

i sebièni je peèat jedan nasred èela.

Stojimo èovjek protiv èovjeka, u znanju

da svi smo bolji, međusobni, svi skupa tmuša,

a naša krv, i poraz svih nas, u klanju,

opet je samo jedna historija duša.

Strašno je ovo reæi u uho oholosti,

no vrlo sreæno za oèajnièku sreæu,

da svi smo isti u zloæi i radosti,

i da nam breme kobi poèiva na pleæu.

Ja sam u nekom tamo neznancu, i na zvijezd

dalekoj, raspreden, a ovdje u jednoj niti,
u cvijetu ugaslom, razbit u svijetu što jezdi,
pa kad æu ipak biti tamo u mojoj biti?

Ja sam ipak ja, svoje glav i onda kad me nema,
ja sam šiljak s vrha ųrtvovan u masi;
o vasiono! Ja ųivim i umirem u svjema;
ja bezimeno ustrajem u braæi.

Voæke zaborava

I

O
blago onom koji štiti tajnu
usuda svoga i sakriva ranu.

On znade ko je krivac sadržajnu
bolu što gordo sam ga taji danu.

O blago onom što veæ sad se slaųe
da bude kao drugi svi ostali.

O blago onom što umije da laųe,
za ljudsko oko da postane mali.

O blago njemu: našao je kljuèe,
zna da je kaųnjen samo dobra radi,
ne radi zla, i ako srce tuèe
da biva stoga što se mlad ogradi.

O blago njemu ako posta hladan:
u grudi neæe ušuljat se zloba.

I usud svima bit æe tako skladan

ko veličajnost zajednice groba.

II

Blago onomu što zna za vrle èari
zakona ozgo što su svi u meði.

Jer to je propis najprvi, prastari:
sve obièeniji što si mahom rjeði.

Blago onomu koji se ne buni,
on je odista ugodio bogu.
On je u svojoj pravednièkoj kruni
par muèenièkom divu bosonogu.

O blago onom koji jad otrpi,
te pored ruga slušanog u bijedi
promakne gluh, u sirotinjskoj krpi
snoseæi breme tuðih zapovijedi.

No blago, blago ko se ne osveti,
tek njemu blago! Ni kad ga najdraži
ubo bodežom, popljuvao sveti,
ako je usred razvalina laži

spasao kumir iz praha oltara
taj što je vjeran svojem zloduhu,
taj što je jaèi nego vjera stara,
iz njega bolji èovjek progovara:

on je živio i umro u duhu!

Svakidašnja jadikovka

Kako
je teško biti slab,
kako je teško biti sam,
i biti star, a biti mlad!

I biti slab, i nemoćan,
i sam bez igdje ikoga,
i nemiran, i oćajan.

I gaziti po cestama,
i biti gažen u blatu,
bez sjaja zvijezde na nebu.

Bez sjaja zvijezde udesa
i to sijaše nad kolijevkom
sa dugama i varkama.

— O Bože, Bože, sjeti se
svih obećanja blistavih
i to si ih meni zadao.

O Bože, Bože, sjeti se
i ljubavi, i pobjede
i lovoru i darova.

I znaj da Sin tvoj putuje
dolinom svijeta turobnom
po trnju i po kamenju,

Od nemila do nedraga,
i noge su mu krvave,

i srce mu je ranjeno.

I kosti su mu umorne,
i duša mu je žalosna,
i on je sam i zapušten.

I nema sestre ni brata,
i nema oca ni majke,
i nema drage ni druga.

I nema nigdje nikoga
do igle draèa u srcu
i plamena na rukama.

I sam i samcat putuje
pod zatvorenom plaveti,
pred zamraèenom puèinom,

i komu da se potuži?
Ta njega nitko ne sluša,
ni braæa koja lutaju.

O Bože, žeže tvoja rijeè
i tijesno joj je u grlu,
i željna je da zavapi.

Ta besjeda je lomaèa
i dužan sam je viknuti,
ili æu glavnjom planuti.

Pa nek sam krijes na brdima,
pa nek sam dah u plamenu,

kad nisam krik sa krovova!

O Bože, tek da dovrši
peèalno ovo lutanje
pod svodom koji ne èuje.

Jer meni treba moæna rijeè,
jer meni treba odgovor,
i ljubav, ili sveta smrt.

Gorak je vijenac pelina,
mraèan je kalež otrova,
ja vapim žarki ilinštak.

Jer mi je muèno biti slab,
jer mi je muèno biti sam
(kada bih mogao biti jak,

kada bih mogao biti drag),
no muèno je, najmuènije
biti veæ star, a tako mlad!

Bura na Braèu

U
prozore i vratnice
lupa bura tmurnih ura;
dršæu male dvokatnice.

Bura. Bura. Bura. Bura.

Kao misli zlopatnice,
kao duše sve patnice,

u pjesmi bez riješi
struje hladni žmarci
u kuæe bez peæi;
tresu male dvokatnice,
u prozore i vratnice.
Jauèu šumarci.

Uz obalu stabla gura.
Vjetar gruva, grmi: hura!
Ko bi zvuèna duša bila
razapeta povrh krova?
Odgonetah: ti si vila
Mosora i Biokova.
Ti se žièiš zvonkim staklom,
ti si jecaj tog konopca,
a nad morskim bijelim paklom
gordi polet divljeg kopca,
oblik laðareva ropca.

O te muke tvoga plaèa,
o te pjesme tvoga braèa
izbodene povrh draèa:
buro, ti si blokus Braèa.